

Un llibre per a passar-ho bé a soles... o en companyia

Núria Roca

Sexual ment

bromera **actual**

Pròleg de Pablo Motos

DE SEXE, NO EN SAP NINGÚ

Fa quatre anys que parle de sexe a la ràdio, i en fa uns quants més que, modestament, el practique. A la ràdio tinc l'oportunitat de llegir centenars de cartes d'oients que exposen els seus dubtes sobre sexe: més o menys absurds, més o menys desesperats, més o menys divertits, curts o llargs... Mostren com assalten la gent dubtes permanents en la matèria. Tots aquells que t'envolten, els companys de treball, la gent que et creues al metro, els teus germans, els teus pares, els teus caps, el de la finestreta del banc, fins i tot els teus sogres... Tots el practiquen més o menys, molt o poc, o molt poc, però tothom ha experimentat alguna vegada l'estímul, l'emoció i el plaer en una relació sexual.

Jo, al capdavall, he sigut sempre una xica disciplinada, de manera que, des que el meu amic Pablo Motos m'invità a conduir un consultori *seximental* en el seu programa de ràdio, em vaig posar a estudiar la matèria amb tot l'interés possible. Vaig començar per assenyats documentals que tractaven el tema d'una manera acadèmica, molt impersonal, explicant cadascuna de les parts dels nostres cossos amb noms tan horrosos com *perineu*, *cossos cavernosos*, *uretra*, *meat urinari*, etc., que, la veritat, donen tant de coneixement com poques ganes. Vaig continuar amb programes de televisió que explicaven una vegada i una altra la manera d'introduir-se vibradors amb una incomparable destresa per tal de no fer-se mal, o com fer

una fel·lació al teu xic sense clavar-li les dents. A aquests programes se'ls ha d'agrair que hagen evitat bona cosa de lesions desagradables.

Després, em vaig posar a llegir desenes de llibres sobre el tema. Des dels científics fins als d'autoajuda; aquests últims sempre tenen com a títol una pregunta que comença amb la paraula *com*. Van des del coent «Com ser molt feliç estimant-te» fins a l'inquietant «Com provocar un orgasme mental», passant pel decidit «Com follar molt i bé». La sexual és, com qualsevol altra, una literatura molt respectable.

Després dels documentals, els programes de televisió i els llibres, vaig investigar tot el que vaig poder sobre el cine porno. Vaig poder més aviat poc, perquè les pel·lícules, les veia en parella i, al cap de tres minuts de començar, ja notava jo el meu xic inquiet, amb els ulls com unes taronges, incapaç de continuar mirant la tele i disposat a llançar-se'm al damunt amb els seus instints més baixos a bona alçada. De manera que la pel·lícula quedava de fons, sense que ningú posara atenció a les exhibicions d'aquells actors tan musculosos i tan depilats.

Després de tanta informació, de llegir centenars de cartes d'oients del consultori, de parlar amb amigues i amics, de tractar, en la mesura del possible, de descobrir experiències en primera persona, he arribat a la conclusió que a tothom li agrada el sexe, però que, realment, de sexe, no en sap ningú. Tots tenim unes nocions bàsiques sobre el tema, encara que en el sexe, com en quasi res, ningú no té l'última paraula. No crec massa en els experts, i sí en aquells que volen descobrir el sexe cada dia per compartir-lo amb els altres. En això està inspirat aquest llibre, en experiències que he

compartit amb gent anònima, amb amigues, amb oients, amb nòvios d'altres dones i meus, amb nòvies d'altres i dels meus nòvios. En definitiva, gent que vol compartir, perquè el sexe es comparteix.

El sexe és donar i que et donen, amb perdó.

2 TOT ÉS SEXE

No és que jo no pense en altres coses, però la veritat és que al final sempre topes de cara amb el sexe. És inevitable. No estic del tot d'acord amb Freud en això que la font principal de les nostres neurosis siguin els desitjos inhibits; tampoc amb la frase de Woody Allen «al món només hi ha dues coses importants, la primera és el sexe i la segona, no la recorde»; ni tampoc acabe de compartir la teoria de la meua amiga Esther, de la qual parlaré molt en aquest llibre, i que, fent un pas endavant en el pensament de Freud i Allen, assegura que s'ha d'aprofitar qualsevol oportunitat, ja que «no hi ha res que no es lleve amb un bon rentat». La meua amiga Esther sol ser així de contundent.

A mi no em sembla que el sexe siga el *súmmum*, però un bri de veritat hi deu haver en tots aquests pensaments. Potser, l'explicació, la vaig llegir en un estudi que deia que, cada dia, ens creuem pel cap baix amb deu persones amb les quals, en condicions idònies, mantindríem una relació sexual. Tanmateix, no les mantenim. Es tracta de persones que seuen al nostre costat a l'autobús, ens venen el diari, ens posen el café, són els nostres nous companys de treball, van a l'ascensor amb nosaltres... La xifra és inquietant. Deu persones amb les quals ens gitaríem i amb les quals, en la major part dels casos, no passem de dos castos besos a les galtes. És, per tant, el sexe una font inesgotable de frustració?

És sa reprimir tant el desig? Deu tenir raó la meua amiga Esther?

Haurem de retre'ns a l'evidència i pensar que cadascuna de les nostres accions té a veure amb el sexe: anar amb l'autobús, quedar amb un amic que té un problema, negociar un contracte, triar un vestit, quedar amb un altre amic que no té cap problema, comprar el pa... Sí, fins i tot una cosa tan aparentment normal com comprar el pa.

És millor reconéixer que el sexe ens persegueix i que, de tant en tant, és bo que ens atrape. No dic jo que deu vegades al dia, perquè això supose que deu ser dolorós, ni tan sols deu vegades a la setmana; però propose que deu vegades al mes pot ser una quantitat de relacions molt interessant. Amb la mateixa persona o amb persones diferents, en els mateixos llocs o en llocs diferents. Per exemple, al forn de pa. Perquè, com diu la meua amiga Esther, «Tu has vist la forma que tenen les barres?».

La vida és plena de provocacions.

LES NOVES GENERACIONS

Diu un amic meu que les dones, a partir d'una certa edat, no hauríem de posar-nos damunt. I, si ho fem, hem d'assegurar-nos que el llum està apagat o que ell té els ulls embenats. Qualsevol dona que passe dels trenta sap de què parle, per més generosa que la mare natura haja sigut amb ella. Per més que s'evite, tot es despenja, fins i tot la cara. I, des de baix, el panorama deu ser terrible.

De tota manera, complir anys és una bona cosa, tot i que fan falta més hores en tractaments de bellesa que, per cert, són cada vegada més cars i, sobretot, més estranys. Jo, ara,estic fent-me'n un que deu ser boníssim: «tractament antiarrugues oxigen *new dream* 02 i làser, revitalitzant per ultrasons, remodelant per succió ultrasònica i revitalitzant de baixa freqüència amb massatge tècnica *gagna*». Com més rares són les tècniques i més complicats tenen els noms, més il·lusió et fan. A mi em cobraren una vegada 120 euros per una crema per al cutis, i la dependenta ho justificà explicant-me que tenia *superoxidismutasa*. Jo no cabia a la pell mentre pagava, i no veia l'hora d'arribar a casa per posar-me-la i quedar resplendent amb la meua *superoxidismutasa*. Després no n'hi va haver per a tant, perquè la pell no absorbia mai aquella crema gelatinosa i et deixava la cara apegalosa. En eixir del bany amb la crema posada, el meu xic acabà d'afonar-me: «Que no te n'has passat una miqueta, amb la Nivea?».

Tot i els estralls que la gravetat fa en el nostre cos, amb l'edat millorem en quasi tot. Sabem més, gaudim més, som més conscients dels nostres actes. En el terreny professional, en el personal i, per descomptat, en el sexual. Tot i això, ens queden moltes coses per aprendre i pot ser que, per més llestes que ens creguem, puguem aprendre de les noves generacions.

Una amiga m'invità, amb altres amics, a passar un dissabte al seu xalet de la serra. Vam prendre el sol, ens banyàrem a la piscina, preparàrem una paelleta i dinàrem al jardí, amb bona cosa de pitxers de vi amb gasosa. Tot transcorria normalment fins que s'alçà del llit, cap a les quatre de la vesprada, el germà menut de la meua amiga, que havia eixit la nit d'abans. Amb total normalitat s'uní a nosaltres i es menjà un plat de paella que havia sobrat. Feia quinze dies que la criatureta havia fet els díhuit anys i, segons el seu cos i allò que s'intuïa a sota del banyador, ja havia acabat de créixer. Es quedà amb mi des del primer moment, però jo, que per molt poc no li doblava l'edat, no hi vaig reparar molt, però sí en aquell bony del banyador en el qual era impossible no fixar-se. Ell no em llevava els ulls del cos, sense cap dissimulació, i aquell desvergonyiment m'encantava. Sentir-me desitjada per aquell xic que es tirava de bomba a la piscina em reconfortava, em feia sentir més jove, i fins i tot vaig estar a punt de fer-me dues cuetes en eixir de l'aigua. Em va semblar excessiu. En un moment determinat, mentre la major part dels convidats improvisava una timba de cartes al jardí, vam coincidir ell i jo a soles a dins de la piscina. Anà acostant-se a poc a poc i, així que tingué ocasió, començà a tocar-me el cul davall de l'aigua. Jo, que estava bastant excitada i que sabia que per un parell de setmanes allò ja no era delictes, em vaig deixar fer. Les noves generacions són molt més avançades del que ho érem nosaltres, i aquell xic em donà

l'oportunitat de comprovar-ho. Jo era dins de l'aigua, mirant cap al jardí amb els braços recolzats al vorell de la piscina, i ell al meu darrere. Després de tocar-me el cul, m'abaixà les bragues del bikini i començà a ficar-me mà. No continue amb més detalls perquè aquest llibre no és pornogràfic, però el que aquell xicon va fer després, a la cambra de la depuradora, no podia jo pensar que ho deguera saber a la seua edat. Fotre, i com són de porcs els xiquets d'ara!

La seua germana, que és amiga meua i poc més o menys de la meua edat, va ser qui em va obrir definitivament els ulls sobre aquesta nova generació quan va traure el tema, uns dies després:

–Què tal amb el meu germà?

–Amb el teu germà? –vaig dir, tallada.

–No et faces la innocent, que allò de la cambra de la depuradora se sentia des de la casa del costat.

–És que...

–No et disculpes; si ja sabia jo que passaria. Conta'm, conta'm.

–Doncs, que és molt porc.

–Igualet que els seus amics. Són els nous temps.

–Els seus amics?

–Sí. Jo ja m'ho fet amb quatre. Les coses que fan eixes criatures!

–No m'ho recordes.

–Ací vénen tots els dissabtes, a veure què poden pescar amb les «amigues madures de ta germana». D'aquesta manera ens anomenen.

De sobte em vaig imaginar les converses que devien tenir entre ells sobre nosaltres, i em féu un poc de vergonya, però la vaig superar de seguida perquè em vaig passar algun altre

dissabte més per aquell xalet, al qual vaig batejar «Vil·la Testosterona». A poc a poc s'hi afegiren unes altres amigues de la meua edat, i de més majors, i ens anàrem amerant –no se m'acut un verb més apropiat– de la saviesa de les noves generacions. Després de veure com s'ho feien aquells joves, totes prenguérem com a lema una frase de Woody Allen: «El sexe només és brut si es fa bé».